

Brouk

Alena a Ondřej Fischerovi

Uprostřed zimy, když venku mrzlo, až praštělo, se v obývacím pokoji objevil brouk. Byl velký, černý, s dlouhými tykadly, kterými mrskal ze strany na stranu, celý se leskl jako rytíř v naleštěném brnění, prostě krasavec na první pohled. Ze všeho nejvíc připomínal brouka tesaříka. Ke svému lezení si vybral mamčinu největší, nejkrásnější rostlinu - ozdobný fikovník. Na ten byla mamka, kromě svých orchidejí, obzvláště pyšná. Když ráno zalévala květiny, všimla si ho. „No kde ty ses tady vzal, ty chudáčku, v takové zimě!“ litovala ho. „Vždyť tu nemáš ani co na jídlo! Ondrúó, pojď se kouknout, máme tady nějakého tesaříka!“ volala na mě do pokoje. Neochotně jsem položil tlustou učebnici, promptně shodil Mištu (to je náš pes) z nohou a šel se podívat. Opravdu, kde se vzal, tu se vzal, promenádoval se na kytce v obýváku tesařík. „Hm, klidně si tu buď, ale jestli tu najdeš nějaké larvy nebo mšice, tu nevím,“ pronesla mamka a přenesla něžně tesaříka na orchideje, kde byla větší šance, že v kůře, ve které orchideje rostou, najde nějakou potravu. Tesařík je totiž dravý brouk.

Den při práci pěkně utíkal a už se dostal k odpolední. Mamka zrovna žehlila, když tu si na milého tesaříčka znova vzpomněla. Počítač v hlavě začal signalizovat znalost brouka. „Já už jsem ho někde viděla? Ale kde?“ dumala mamka a listovala v paměti. A vtom najednou „blik!“ Ne, nevypadla elektřina, právě naopak. Mamce to došlo. Skočila mohutným skokem ke knihovně a sáhla po moudré a učené knize „Příjemný život s květinami“. Nalistovala stránku a se zatajeným dechem četla: „Lalokonosec rýhovaný. Brouci okusují listy, larvy se živí kořeny, oddenky a hlízkami. Prvním příznakem napadení je vadnutí listů. Při kontrolování se může ukázat, že rostlina už nemá žádné kořeny. Napadení tímto škůdcem může mít katastrofální následky, kdy mohou být zničeny všechny rostliny v pokoji.“ Do mamky jako by uhořel blesk: „Uá, hrůza! Pohroma! Pomoc!“ Hned se ale z šoku vzpamatovala a začala jednat. „Kde jsi, ty, ty... (nemohla mamka přijít na žádný vhodný titul)! Ty podvodníku! Tady! A mám tě! Zmrzni, ty jeden záškodníku!“ pronesla dopáleně mamka, s posledními slovy otevřela dveře ven a velkým obloukem milého, nebo spíš nemilého, rádobytesaříka katapultovala ven na mráz. A celou noc kvůli tomu nemohla spát, jak si hrála, v uvozovkách řečeno, „hada na prsou“. Jestli si svou neznalostí a hloupostí zničila svou botanickou zahrádku, tak si to do konce života neodpustí.

Ráno si tak sedím u snídaně a tu mi zrak padl na něco černého na stropě. Povídám: „Ehm m m, mamí, máš tu návštěvičku!“ „Co, kdo sem teď ráno leze?“ „Nó, říká, že venku je moc zima, tak jde zpátky do teplíčka a chce si dát něco na zub, či spíš nosní lalok. Míří kurz orchideje, vzdálenost dva metry od cíle!“ „CO?!?!?“ zahřmělo, až se zdi otřásly. Mohutný dusot, běh, smyk hbité ruky a lalokonosec opět chycen. Tentokrát jsme ho pověřili speciálním úkolem zkontrolovat vnitřek odpadních trubek do kanálu.

Odteď trneme hrůzou, zda se v květináčích objeví žravé broučí larvy. Důsledky škození brouka lalokonosce se totiž projeví až za několik týdnů. Silně mi to připomíná hřích. Ten je taky na první pohled někdy lesklý, líbivý, příjemný... Důsledky jeho přítomnosti se projeví až po pár týdnech. Musíme být ostražití, všechno dobře promyslet, prostudovat. a všechno podezřelé porovnat s Biblií, která dokáže hřích odhalit, stejně jako encyklopedie škodlivého brouka. Tak vám přeji dobré zkoumání a ať se nenecháte napálit, jako mamka. Ne vždycky jdou škody totiž napravit a některé důsledky pak s námi jdou celý život.